Навесні діти садили дерева. Дружним гуртом прийшли на сільський пустир і взялися до роботи.

Гукали й Гриця:

— Ходімо з нами!

А Гриць одмовився.

— Не хочу,— сказав їм.— Краще я в футбол гратиму.

— Висадимо дерева для нашого саду, тоді всі разом гратимемо,— пропонували йому.

— Ні, грати краще, ніж дерева садити. Садіть без мене.

І пішов, посвистуючи, з м'ячем на майданчик.

Але там нікого. Всі — на пустирі.

"Обійдуся і без вас",— сказав собі Гриць. І спробував сам грати в футбол.

Але хто ж грає у футбол сам із собою?

Сів Гриць на м'яч і задумався. Мабуть, треба було йому піти з хлопцями. Швидше б закінчили роботу, а потім бігали б за м'ячем. От якби це зараз хтось із них погукав його на допомогу, то він з радістю пішов би.

Та діти, певно, й забули про нього. Їм весело, бо вони всі разом.

А він — сам. І не знає, що йому робити.

Понурив Гриць голову і поплентався додому.

— Чому ж ти не грався? — запитала мама.— Так просився на майданчик — і зразу ж додому прибіг. Може, тебе хтось образив?

— Ніхто мене не образив.

— Твої товариші там граються?

— Ні, усі садять дерева.

— От молодці! Правда, сину?

Гриць потупив очі:

— Не знаю.

— А ти ж чому не з ними?

— Мені не хочеться садити дерева.

Мама сумно зітхнула і нічого йому на те не сказала.

Гриць трохи погрався з котом, позаглядав до кролів, побігав за півнем, подивився, як мати готує обід...

І засумував.

От якби пішов з усіма на пустир — не було б йому зараз нудно. Але хлопці теж винні — не могли гарненько його попрохати, щоб ішов з ними.

Сидів-сидів удома Гриць, отак журився-журився, а потім скочив і побіг до дітей.

Став збоку і дивився, як вони садять дерева. В нього аж руки свербіли теж узятися до роботи. Тільки чекав, що його попросять. Але ніхто не сказав йому й слова. Ніби Гриця тут і геть не було.

Постояв-постояв він і пішов, украй ображений, додому.

А вдома мама раптом сказала:

— Я так люблю садити дерева, піду попрацюю з дітьми. Гриць розгублено подивився на неї.

— Ти, мабуть, теж хочеш зі мною?

— Хочу.

— То ходімо разом. Бери лопату.

Прийшли на пустир, де вже стояло кілька рівненьких рядів саджанців.

— Вам помічники потрібні? — весело запитала мама дітей.— Якщо потрібні — приймайте.

— Приймаємо! — загукали вони дружно.

Ще багато дерев посадили гуртом. А коли скінчили роботу, Грицева мама сказала:

— Уявляєте, колись отут виросте прекрасний сад... Ваш сад... І кожен, хто його вперше побачить, подумає: які ж ото молодці посадили дерева?

Дітям було приємно чути ті слова.

І Грицеві теж приємно.

Кожному приємно, коли почує добре слово про свою працю. Вийшло на небо сонце і здивовано дивилося на старий пустир. Ніби запитувало: а коли ж це тут з'явився молодесенький сад? Їхній сад...